

Растѣхъ тамъ заедно съ много мои братя и сестри. Растѣхме и си шепнѣхме весели, засмѣни. Пѣхме чуднитѣ си пѣсни, радвахме се на божия свѣтъ. Нашитѣ горски царици — самодивитѣ — се гонѣха подѣ сѣнкитѣ ни, виеха крѣшни хора и чудни самодивски танци по полянитѣ, кичеха главитѣ си съ вѣнци и цвѣтя.

Горскитѣ джуджета имѣ поднасяха червени ягоди и сочни малини на златни блюда.

Славно време бѣше тогава. Живѣехме ние задружно, братски. Нѣмаше помежду ни завистъ, свади, злоба, както това има често между хората. Нѣмахме и грижи като тѣхъ. Зелени бѣхме и зиме, и лѣте. Зиме ни покриваше мекъ пухкавъ снѣгъ, а лѣте се окичвахме съ безброй миризливи реснички и перести шишарки. Въ тѣхъ растѣха нашитѣ мили дечица семенцата. Росата ги кжпѣше, слѣнцето ги милваше и тѣ растѣха на свобода...

Растѣхме на свобода и ние братя и сестри и се надпреварвахме, гонѣхме се, кой по-рано да стигне слѣнцето.

И израстнахъ азъ високъ и строенъ красивъ боръ, сѣщински напетъ и строенъ момѣкъ,...

(Продължава въ втора книжка)

Александъръ Спасовъ

СБОГОМЪ, ЛѢТО

Сбогомъ, лѣто, сбогомъ, птички!
Сбогомъ, свидни златни дни!
Есень надъ горитѣ иде,
идатъ дъждове, мъгли.
Всѣка пѣсень ще заглѣхне,
всѣка глѣчка ще замре
и селякѣтъ съ потъ на чело
пакъ ще трѣгне да оре.

Край да сложимъ на игритѣ,
стига толкозъ волни дни!
Трудъ ни чака, трудъ упоренъ
за по-свѣтли бѣднини.
Сбогомъ, лѣто, сбогомъ, птички!
Сбогомъ, свидни златни дни!
Кѣмъ школото съ нови сили —
ей звѣнецѣтъ пакъ звѣни!

Георги Хрусановъ